

de *Mendoça*, bevelvoerders over de Spaansche garnizoenen die in den lande zouden blijven. Dan de nieuwe landvoogdes, mevrouw *Margaretha van Parma*, onvermoeibaar te paard, met haar secretaris *Simon Armenteros*. Verder nog *Bernardino de Fresneda*, bisschop van *Cueuça*, biechtvader des konings, alsmede deszelfs chirurg en lijfsgeneesheer, de zeer kundige *Andreas Vesalius*.

Eerst verderop kwamen de edelen uit den lande in een veel bonter dracht: bepluimde hoeden, baretten en bonnetten, met kanten halskragen op zijn Fransch, met gesplitste hosen en wambuizen op groen en geel; en lazuurblauw satijn, met sjerpen en bandelieren en nestels en franjes blinkende wapens en blinkende sporen die rinkelden op den dans van hun dravend paard. Oranje eenvoudig in donker kamelot; maar *Egmont* zwierig en hoofsch, in rood fluweel met goudpassement. *Admiraal Philips van Montmorency*, grave van *Hoorn*, in inkarnaat; de nieuw aangestelde vliesridders: *Hoogstraten* in goudlaken met zilverbrokaat, *Aarschot* in witte zijde gesplitst op karmozijn; *Montigny* in purperdamast met opslagen van *Brugsche kant*.

Volgden verder de koetsen en Staatsiekarossen voor de ouderen van dagen of de dames van het gevolg, voor allen wien de jaren of eenig lichaamsgebrek het gebruik van een rijdier lastig maakten. *Monseigneur Anthoni Perrenot*, bisschop van *Atrecht*, zat bij den zeer geleerden doctoor *Viglius*, president van den secreten raad, tegenover de inkwiziteurs *Franciscus Sonnius* en *Petrus Titelmans*, pastoordeken van *Ronsse*. Nog kwamen edelvrouwen, prelaten, kanunniken, op muilezels en hakkeneien, op makke merriën, in draagstoelen en tentwagens, in allerhande gerij dat traag vorderde onder de hooge boomen van de baan. Weer sloot een vendel ruitery van de lijfgarde den stoet. Dan de eindelooze rei voorraadwagens en huifkarren, die een dichte stofwolk boven het geboomt deed rijzen.

Ze waren de *Muidepoort* uitgereden, waar ter rechter hand de galgenberg zijn stijlen met dwarsbalken, zijn sprieten en mikken en raderen en pinnen ter hemel verhief. Daar hingen de lijken van onthalsden en gehangenen, verkoolde ledematen die men bij de brandstapels had opgeraapt, bengelend ontvleschd aan roestige ketens, op raderen gevlochten of in sprieten gestoken, half vergaan, met vergeelde tanden door de verteerde wangen, met gebleekte beenderen door het rottende vleesch; alles wat er nog overbleef van hen die metten viere, metten stroppe oft metten zwaarde waren gejusticieerd.

De ledematen van de gevierendeelden vielen weg in stof; de koppen van de onthalsden zaten scheefgezakt op hun ijzeren pin. De godslasteraars, wien men met een gloeiende nijptang de tong had uitgeschroeid, toonden op de plaats van hun weggezakt kinnebakkes een zwart gapende holte waar kraaien en raven hun aas kwamen zoeken.